

KUVIA KIRJAVASTA
IHMIS-ELÄMÄSTÄ.

(Jatkoo toiselta sivulta)

kuin hyvin nuorena kirjottamani ainakin. Mutta voinhan muuttaa loppupuolen ja nuottien kirjoittajakin olisi jo. Nyt sain jo uuden laulun, jonka soviton viimeiseen näytelmään. Sen kirjoitin tuolla kellarissa aina värsyn kerhallaan sen mukaan kuin pyykin hankauksesta jouidin. Pyykkini on pesty, mutta voi merkittävistä, ne on ne samat kiireet taas edessäni, jotka jo kolmena viikkona esteivät minua kirjottamasta. Äsken juuri korjaan lasten vaatteita ja ajattele, ystäväni, ratkesin katkerana itkuun. Tuota en ole tehnyt moneen vuoteen. Mutta nyt en voinut hillitä enää itseäni. Miksi ei saa kirjottaa se ken kirjottaa haluaa? Miksi ei anneta sille kehittymisen mahdollisuutta, joka niin hartaasti ja väsymättä sitä on kaivannut ja etsinyt monta vuotta? Minä itkin niin kauan ja se helpotti hiukan. Tätä kirjoitettiin tässä nyt kirjoitan ja tuo kulunut vaatekappale lioneen päällä saa vuorostaan varttoa tekijästä. En pahottele sitä miksi pitää minun sitä paikkaamaan ruveta. Mutta pahottele sitä miksi pitää se tehdä juuri silloin kun koko olemykseni on täynnä toisenlaisen työn intoa. Ja sitten vielä jos joskus öisin kirjoitellen saa jokin aikaan niin työn loputtua kauhukseksi herään mietteistäni tähän kirottuun maailmaan ja aivan häpeään kenellekään edes mainita, että olen niin ajattelematon että voin puoli yöttä vaan sentähden että sain lisätä jonkun arkin kirjoitusta kaapin laatikoon, jossa jo ennestään on niin suuret pinkest. Oh, jos voisi olla edes jonkun aikaa kirjottamatta.

Kustannusliikkeet eivät omaa tarpeeksi rahaa, voidakseen julkaista joutailla sellaista, mikä ei ole allekirjotettu tunnetun kirjottajan nimellä. Ja ovathan ne minunkin kirjoitukseni korjauskiavalla, mutta harvoimpaa saa tietää, missä kohdin vika on. Ja kun ei tälle tehtävälle ole pakattu erikoista henkilöä, niin ei soi juuri vaatimaan niiltä kelle tämä tehtävä ei kuulu. Ja ymmärtäen tämän selkän olen minäkin aivan arkaillen lähestynyt kustannusyhtiöitä. Se raha, se kirjottu raha! Sen puutteessa saa nähdä ruumiillisista sekä henkisistä nälkää ja nauttamilla sitä rahaa — ja niin että sen laistossa uivat ja hukkuvat.

On sentään hanska palata ajatuksissa nykypäiviin. Sinä olet minulle suonut maakaistaleen — jota minä saan muokata, istuttaa taimia ja nähdä niiden nousevan vihreinä... Mutta kukiivatko nuo istuttamani taimet koskaan. Vastaa! Niitä verhoon nuo mahtavat ikivanhat bongat. Niiden lehtien lomitse ei pääse auriongon säteet hyväilemään nuoria taimia ja vahvistamaan niitä — ja... Onkoohan niin? Ne eivät koskaan voi kantaa hedelmää. Kun vaan nousee myrsky syksyllä ja uuret juuret ja ruoko olisi säilytettävä pakkasilta, ettei kasvi voisi nousta taas ensi keväänä, niin silloinpa ovat hou-

liisti avaavat tien vihureille kasvipoa-
nuo. Mutta se ei ole si-
nuun syysi, minä ymmärrän sen.
Sinä olet tehnyt kaiken minkä
olet voinut ja enemmän kuin ku-
kaan muu. Olen nähnyt sinun
raksivan oksia tuuheimmilta pa-
koilta, että aurinko olisi valaissut
edes yhden lehden siitä kasvista,
joka voisi kantaa hedelmän ker-
ran, jos ei sitä pimeys peittäisi.

Mutta, hyvä ystäväni, meitä
on vasta kaksi ja me olemme
kumpikin naisia. Nuo miehet,
jotka ovat vahvempia kulkevat
ohitse, heillä on kiire ravista-
maan ensin puita omien kasvi-
ensa luota. Sanoin: meitä on
vasta kaksi. Missä ovat ne toi-
set, joilla on sama pyrkimys,
samat toiveet? Ovako he vielä
niin ujoja ja arkoja etteivät tol-
di pyrkiä siihen mihin pyrkivät
viestoverit? Niin saada kirjottaa.
Saada kasvattavaa arvostelua et-
tä oppisivat kirjottamaan niin
että siitä olisi hyötyä lukijoille
ja puolueellemme. Tiedän, että
moni kirjottaja pelkää joutuvan-
sa arvosteltavaksi siten, miten
naisten henkistä työtä tavallisesti
arvostellaan. Mutta tätä ei pi-
täisi säikähtää. Kun me naiset
rupeaisimme todenteolla vaat-
imaan samaa huomaavaisuutta
puolueeltamme mitä se lainaa
miehpuolisille kynäilijöille niin
saataisiin sitä varmasti ainakin
alussa ensin niin paljon että ni-
itä kirjoituksia viitsisivät edes lu-
kea tarkoin ennenkuin ne hyljät-
tään.

Olen vertaillut omia kirjoituks-
iani mieskynäilijöiden kyläyk-
siin, enkä ole niissä sanottavaa
eroa huomannut, ja tämä on juuri
minua rohkaissut ja antanut
toivoa parempaan. Kun me nai-
set opinne ensin antamaan itse
arvoa omalle työllemme, niin ru-
peavat miehetkin työtämme ar-
vostelemaan sen arvon mukaan,
eikä kirjottajan sukupuolen mu-
kaan. Minä en tarkoita sitä, että
minun omat kirjoitukseni olisivat
tulleet hyljättyiksi juuri tästä
syystä, vaan tiedän joitakin nai-
sia, jotka ovat siihen käsitukseen
tulleet itseensä nähden ja säi-
kähäneet ensi kolahdusta. Roh-
keutta vaan. Rohkeutta vaati-
maan puolueetonta arvostelua
työn arvon mukaan, tahdon huu-
taa teille.

Ja sinulle, ystäväni, toivon vä-
symättömää intoa, jolla voit roh-
kaista niitä, joilla on sama kai-
puu kuin minullakin. K.

Rakas ystävä K. — Vaikkakin
kirjeesi oli odottamaton, ei se
minua hämmästyttänyt. Sanoit
kuulleesi minusta enemmän pa-
haa kuin hyvää. Niin minäkin.
Ja voi olla paljon vielä sellaisia
puheita, joita en ole kuullut, en-
kä siis tiedä mitä ne ovat ja
kuinka pahoja. Ensiksi minä kuu-
lemiani olivat minun läheltä mur-
taa, olivat hävittää luottamuk-
seni kaikkiin ihmisiin juuri sil-
loin kun sen häviäminen olisi
kukatiesi saattanut minut vihaa-
maan kaikkia ihmisiä... Se oli
sitten aikaan, kun näin vaan hy-
vää ja kaunista ihmisissä, jolloin
en tiennyt ilkeyttä, kareutta ja
vilppiä löytävän. Ja sitten kun
sitä löytyi, löytyi niissä ihmis-
issä, joihin olin lapsellisesti luot-
tanut, joita olin lapsen rakkaun-

della rakastanut... sinä, ystävä-
ni, tiedät miten se vaikutti mi-
nuun.

Sitten asetin luottamukseni
aatteisiin. Uskoin, että joskaan
ihmiset eivät voi persoonallisesti
olla sitä mitä ennen lapsen luot-
tamuksessani ja rakkaudessaani o-
lin luullut heidän olevan, niin
ovat he kuitenkin yhteisessä asi-
assamme, aatteessamme jaloja.
Mutta löysin vilppiä, itsekkyyttä,
omanvoiton pyyntiä ja sortoa
sielläkin... pettymyksen, petty-
myksen jälkeen.

Mutta ajan varrella olen op-
pinut paljon, olen oppinut tarkas-
tamaan syyn ja seurauksen toi-
mintaa, tutkimaan erilaisia ih-
misluonteita erilaisten olojen
luomia ja oppinut antamaan an-
teeksi — toisin sanoen ymmärtä-
mään välttämättömyyden lain
sellaisena kuin se on. Olen op-
pinut että suurin osa ihmisistä
arvostelee toisia sellaiseksi mitä
he ovat itse, siis oman mittansa
mukaan... ja arvostelun ja pa-
hojen puheiden esineeksi joutu-
vat ne, jotka eivät halua ja vilpi-
ä vaan hyvää, kaunista ja jaloa,
ja rakastavat ihmisiä lapsen rak-
kaudella ja lapsen luottamuksel-
la. Tiedän että jos tämä kirje-
ni joutuisi yleisön luettavaksi,
niin moni lukija syytäisi oman-
vanhurskuden ja itkkokullisuuden
syytöksiä kirjoittajaa vastan-
aan. Mutta vaikka kuinka
"vanha aatami" toisinaan panee
vastaan, niin täytyy heille an-
taa anteeksi ja väjätä. Heidän
olisi mahdoton ymmärtää seli-
tystä, että voi olla täysi-ikäisiä
ihmisiä, jotka ovat perineet esi-
vanhemmiltaan, ja niistä oloista
missä esivanhempansa, vanhem-
pansa tai itse on kasvannut, niin
rehellisen voimen ja puhtaan
luonteen ja myöskin sellaisen
fyysillisen olotilan, että on via-
tion kuin lapsi ja siis siirtäntuu
lapsen luottamuksella toisiin ih-
miisiin.

Tiedätkö, ystäväni, että jos
maailmassa ei olisi lapsia, eikä
sinunlaisia, niin ei sinä olisi
mitään, joka voisi elähtyttää ja
antaa ihmiselle todellista elämä-
halua ja elämän nautintoa.

Toisinaan tuntuu, että olisi pa-
rempi olla tietämätön, parempi
etten tuntisi ihmisiä niin perin-
pohjaisesti. On hirveätä tuntee
koko ihmiskunnan kärsimykset
— kärsiä ne itse itsessään —
ja on hirveätä tuntee itsensä o-
saksi siitä sumnamattomasta pik-
kuruisuudesta ja avuttomuudesta,
mitä ihmiskunta edustaa, jota
ikuisuuden, kaikkisuuden rau-
taiset voimat, kehityksenlaki pi-
telee kuin rapakakkuu, muokaten
sen oman mielensä mukaan...

Mutta sitten taas kun pienoi-
kaisen kietovat käsiartensa
pääni ympäri ja painavat suute-
lon toisensa jälkeen huulilleni,
poskilleni, puhuvat minulle lap-
senkieltä ja hymyilevät koko ole-
muksellaan, niin silloin häiyy
sieluni silmistä kaikki ruoka ja
ilkeä ja näen taas ihmisissä vaan
hyvää ja kaunista...

Puhui halustasi kirjottaa, kir-
jottaa... kuinka hyvin sinua ym-
märrän. Olen itse sen kaikki ko-
kenut, mutta tilaisuutta ei ole
tullut sen alan kehittämiseen ja
hiomiseen... kynäni karki on
jäänyt toppeliseksi, ei sillä hie-

non hienoa, kauniin kaunista saa.
Ja sinä tiedät, että kukin kir-
joittaja valaa kirjoituksiinsa omia
tunteitaan. Siksi ovat kynäni
tuotteet kuvanneet kärsimiäni
tuskaa, usein, liian usein, ja vas-
takaikua ovat ne löytäneet vaan
kärsivissä, jotka kärsimyksiä ym-
märtävät. Hoitseville ja naura-
ville en osaa kirjottaa, niin pel-
kään.

(Jatk.)

VIINIRYPÄLEEN
MUSTA TERTTU

Kirj. Klauddie Parkkonen)

(Jatkoo)

Tuo kaunis säksatar näytti tällä
haskellä hyvin hoidetulta kissalta, jo-
ka oli saanut kynsiensä hiiren ja en-
nenkuin tappaa sen haluaa hän leik-
kiä sillä hetken. Hän toivoi näkevänsä
vaivaisen miehen jalokansa luona
polvillaan, vanhoon ikuista rakkaun-
taan, lupaavan kuolla hänen nimen-
sä huulillaan. Mutta niin ei käynyt.
"Minä menen! Hyvästi!"

Vladimirin kylmäverisyyteen lie
johtanut hänen murtunut mielen-
tilansa. Katsomattakaan kaunottaren
hän löysi pois päin astelemaan. Mag-
da kavahti.

"Vladimir!" pääsi hänen kauniltä
ruohuulliltaan kuin tahtomatta. Sil-
loin oli Vladimir jo hänen luon-
naan. Mutta nähtyään jälleen ru-
nat arpiset vaivaisen miehen kasvat,
heitti hän niin purevan ivallisen ja
halveksivan katseen että Vladimir
tunsi itsensä raukkamaisen tyhmäksi
ja pää allapäin läksi hän jälleen.

Magdasta tuntui että hänen mentyä
meni myös jotakin hänestä itsestään
tuon miehen mukana. Mutta hän oli
saanut perin pohjaisen isänmaallisuu-
den opetuksen luitaantui Mousherilta
Vladimirin polissaollessa ettei mulle
tunteille hänen rinnassaan ollut tilaa.
"Vladimir! Kuule minua! Voi-
han sääliä edes sinua." Mutta sanat
eivät tehneet enää mitään vaikutusta
ja murtunut perin pohjaisesti asteli
ulos viinitarhasta.

Tyhjää, onttoa ja sanomattoman
katkerana oli sydämissään nyt. Il-
tu-auriongon viimeiset säteet suutel-
ivat onnetonman arpisia kasvoja. Au-
riongon hohde lankesi köynnöskaton
lävitse erään kypsyneen viinirypäleen
tortun päälle joka hellästi kosketti
Vladimirin tulleista otsaa sitten se-
sahit ja putosi maahan. Se oli niin
kylmää se kosketus se synnytti kyl-
miä väreitä ruumiissa.

Kuului kimeää vihellystä, siihen
vastineeksi bovin luota kahlekoirien
nivaudus. Kelleiden ääni ja portin-
vartijan hätäntuoneet askeleet. Taas
Magda vihelä merkitsevästi ja rea-
alla naurulla säesti sitä. Vladimiria
vastaan juoksi kaksi julman isoa ko-
raa ja jäljessä heitä vastaan juoksi
Magda osoitellen:

"Tämä tässä, Tsh! Tsh! Hei
Ujas! Täune Mahti!"

Kuului kaksi naisen ääntä. Ne oli-
vat tuskan ja kaulun huutoja. Ni-
iden seasta kuului heikompana Vlai-
mirin tuskanhuudot. Muutamana sil-
mänräpäyksen kuluttua eläimet väsi-
voinä saaden käsken kamilla emän-
nälään lähättävät poistuivat raad-
ellun uhrinsa luota, seuraton uuttu
määräystä mennä saamaan "hyvä pa-
la" ansiokseen. Verisessä suupielet
pärskivät ne ja maistelivat ihmis-
voretta.

Marfa oli juossut pillipaikastaan
seuralaisensa kanssa. He kumpikin
olivat nähneet hirveän ottelun kah-
den koiran ja vaivaisen miehen välil-
lä. Nyt seisoi Marfa paikallaan nä-
ennänsä tyneenä. Hän oli oppinut
kärsimään kaikkea valittamatta. Hir-
veä tuska ravosi hänen sielussaan
Sinä makasi nyt se mies, josta hän
toivoi Magdalle elämän toveria. Hän
rakasti Magdian niin kuin omaa las-
taan ja ollut ollut onnellinen jos oli-
si nähnyt hänet Vladimirin rinnalla
kulkevan elämän taivalta. Silloin
tälläin ruunaita kyyneleitä putoili
hänen kurtuisille poskilleen. Toinen
nainen oli polystunut Vladimirin luo.
Tämän pää lepäsi hänen sylissänsä ja

(Jatkoo toiselta sivulta.)